
URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU

Ewa Ośniecka - Tamecka

Min.EOT/1960/2006/DP/mg,ch

Warszawa, *22. DP*, 2006 r.

Pan Karol Karski
Przewodniczący Komisji Nadzwyczajnej Sejmu RP
do rozpatrzenia przedstawionych przez Prezydenta
Rzeczypospolitej Polskiej projektów ustaw o zmianie
Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz o zmianie
ustawy – Kodeks postępowania karnego

Opinia do sprawozdania Komisji Nadzwyczajnej do rozpatrzenia przedstawionych przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej projektów ustaw o zmianie Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego o przedstawionym przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej projekcie ustawy o zmianie Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. nr 106, poz. 494) oraz art. 42 ust. 4 Regulaminu Sejmu¹ przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Ewę Ośniecką -Tamecką

Szanowny Panie Przewodniczący,

W związku z przedłożonym sprawozdaniem (druk sejmowy nr 876, pismo nr NZK-0150-2-2006), pozwalam sobie wyrazić następującą opinię.

1. Przedłożone sprawozdanie stanowi kontynuację prac na prezydenckim projektem ustawy o zmianie art. 55 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (druk sejmowy nr 580), wykonującej dyspozycję zawartą w orzeczeniu Trybunału Konstytucyjnego z 27 kwietnia 2005 r.² W swoim wyroku Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności art. 607t § 1

¹ Art. 42 ust. 4.: „W sprawach dotyczących zgodności przepisów rozpatrywanych projektów ustaw z prawem Unii Europejskiej zasięganie opinii Komitetu Integracji Europejskiej jest obowiązkowe. Termin przedstawienia opinii przez Komitet określa komisja.”

² Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 kwietnia 2005 r., sygn. akt P 1/05, w sprawie rozpoznania pytania prawnego Sądu Okręgowego w Gdańsku o zbadanie zgodności art. 607t § 1 ustawy z dnia 6 czerwca

ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555 ze zm.) zezwalającego na przekazanie obywatela polskiego do państwa członkowskiego Unii Europejskiej w ramach europejskiego nakazu aresztowania z art. 55 ust. 1 Konstytucji oraz jednocześnie odroczył utratę mocy obowiązującej art. 607t § 1 k.p.k o osiemnaście miesięcy.

W tym zakresie pierwotny projekt ustawy przedstawiony przez Prezydenta RP usuwał niezgodność art. 55 Konstytucji z postanowieniami ww. decyzji ramowej dotyczącymi wymogu wydawania także obywateli polskich w przypadku wykonywania europejskiego nakazu aresztowania. Projekt zmiany art. 55 Konstytucji w wersji pierwotnie zaproponowanej przez Prezydenta RP jest zgodny z prawem Unii Europejskiej i nie budzi wątpliwości w zakresie możliwości właściwej implementacji *decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między Państwami Członkowskimi* (Dz. Urz. UE Nr L 190, z dnia 18.07.2002, str.1).

2. Ujęte w przedłożonym sprawozdaniu propozycje zmian modyfikują tekst projektu w wersji zaproponowanej przez Prezydenta RP oraz dokonują przebudowy przepisu art. 55 Konstytucji, rozbudowując zawarte w nim przepisy i porządkując stosowaną terminologię.
3. W projekcie ujętym w sprawozdaniu dokonano właściwego i zgodnego z postanowieniami ww. decyzji ramowej 2002/584 (art. 1 ust. 3 i motyw 12 preambuły) rozbudowania przesłanek niedopuszczalności ekstradycji osoby podejrzanej o przypadek, gdy wykonanie ekstradycji naruszałoby wolności i prawa człowieka i obywatela.
4. Przedłożone sprawozdanie dokonuje także istotnej zmiany w projektowanym art. 55 ust. 2, wprowadzając przesłankę podwójnej karalności (przestępności) czynu dla ekstradycji obywatela polskiego, co uniemożliwi pełną implementację w prawie polskim decyzji ramowej 2002/584. Wprowadzona w projektowanym art. 55 ust. 2 zasada podwójnej karalności należy do tradycyjnych przesłanek ekstradycyjnych, zgodnie z którą wydawanie osób innym państwom jest uzależnione od tego, czy czyn będący podstawą wniosku o wydanie stanowi przestępstwo nie tylko w państwie składającym wniosek ekstradycyjny, ale także w państwie wykonania wniosku (albo też stanowi czyn karalny w obu systemach prawnych). Jednakże decyzja ramowa 2002/584 wyklucza możliwość weryfikowania podwójnej karalności w przypadku wykonywania europejskiego nakazu aresztowania w odniesieniu do listy czynów określonej w art. 2 ust. 2, które zagrożone są karą pozbawienia wolności lub środkiem zabezpieczającym o wymiarze co najmniej trzech lat w wydającym nakaz państwie członkowskim.³
Uchylenie ww. tradycyjnej przesłanki ekstradycyjnej w postaci podwójnej karalności czynu stanowi jeden z najważniejszych elementów konstrukcyjnych europejskiego nakazu aresztowania i istotne dokonanie ww. aktu prawnego w zakresie realizacji zasady wzajemnego uznawania decyzji w sprawach karnych.⁴

1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555 ze zm.) zezwalającego na przekazanie obywatela polskiego do państwa członkowskiego Unii Europejskiej w ramach europejskiego nakazu aresztowania z art. 55 ust. 1 Konstytucji.

³ Art. 2 ust. 2 decyzji ramowej 2002/584: „Następujące przestępstwa (...) stanowią na warunkach niniejszej decyzji ramowej podstawę, bez weryfikacji pod kątem podwójnej odpowiedzialności karnej za popełniony czyn, do przekazania na mocy europejskiego nakazu aresztowania (...).”

⁴ Zgodnie z motywem 6 preambuły do decyzji ramowej 2002/584, „Europejski nakaz aresztowania, przewidziany w niniejszej decyzji ramowej stanowi pierwszy konkretny środek w dziedzinie prawa karnego

5. W raporcie z 23 lutego 2005 r. na temat implementacji decyzji ramowej 2002/584 (przygotowywanym zgodnie z art. 34 decyzji), Komisja Europejska negatywnie oceniła rozważane przez władze niderlandzkie wprowadzenie przesłanki podwójnej karalności przy wykonywaniu europejskiego nakazu aresztowania w odniesieniu do własnych obywateli. W opinii Komisji Europejskiej stanowiłoby to wyraźne naruszenie obowiązku właściwej implementacji decyzji 2002/584.⁵ W raporcie z 2006 r. Komisja Europejska nie wymieniła Niderlandów wśród państw niewłaściwie wykonujących postanowienia decyzji ramowej.
6. W powyższym kontekście warto odnotować, że na problem wprowadzenia przez jedno państwo członkowskie przesłanki podwójnej karalności do krajowego aktu prawnego implementującego decyzję ramową 2002/584 Komisja Europejska zwróciła uwagę także w ostatnim raporcie na temat jej implementacji z 24 stycznia 2006 r.⁶ Komisja Europejska odnotowała, że Włochy, w ustawie implementującej decyzję ramową, zastąpiły listę czynów wymienionych w art. 2 ust. 2 decyzji ramowej katalogiem czynów odpowiadającym przestępstwu zdefiniowanemu w prawie krajowym. W opinii Komisji Europejskiej oznacza to *de facto* przywrócenie przez Włochy zasady weryfikowania podwójnej karalności także w przypadku wykonywania europejskiego nakazu aresztowania.⁷

Z poważaniem,

Do uprzejmej wiadomości:
Zbigniew Ziobro
Minister Sprawiedliwości

wprowadzający zasadę wzajemnego uznawania, którą Rada Europejska określa jako „kamień węgielny” współpracy sądowej.”

⁵ European Commission: *Report from the Commission based on Article 34 of the Council Framework Decision of 13 June 2002 on the European arrest warrant and the surrender procedures between Member States* COM(2005)63 final, Brussels, 23.2.2005.

⁶ European Commission: *Annex to the Report from the Commission based on Article 34 of the Council Framework Decision of 13 June 2002 on the European arrest warrant and the surrender procedures between Member States (revised version)*, COM(2006)8 final, SEC(2006)79, Brussels, 24.1.2006.

⁷ J.w., str. 6.

Tłoczono z polecenia Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

Skierowano do druku 22 sierpnia 2006 r.

